

τοῦ Μάρκου Μπότσαρη σπεζί καὶ τοῦ Μαρμέρινου κράνος,
γιὰ νὰ τὰ χάσῃ σὸν μὲ δῆμπρός του δὲ Σουλτάνος.
Στὴ μέση ζώστε μου καλὸν μαχαρίον καὶ κουμποῦρον,
σελλώσετε μου ἄλογο, δέ; ἦναι καὶ γαϊδοῦρο,
χρυσᾶ χλαμύδα βέλτε μου νὰ φθένη ἔως κάτω,
καὶ ἔνα ταχύρι δόστε μου μὲ γρήματα γεμάτο,
νὰ πάρω βράχους καὶ βουνά, νὰ πένα μὲς στὴν Πόλι,
νὰ φρίξη γῆ καὶ οὐρανός, στρατεύματα καὶ στόλοι.
Μέσα γὲ μέση. . . ἡ πατρὶς κι' ἡ ἱπποτόνη ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας ἐλῶν ἀρματίλιον στήτω.
Αὐτὰ καὶ μένω, κύριοι, κατενίουσι καμένος. . .
Σεροκαμπίας κύριος καὶ ἱππότης — Σίγημα Ξέρος.

ΤΕΛΟΣ.

SOURIS.

ΣΧΟΥΠΙΔΙΑ

Απὸ τὸ ἐπιτύμβιον τοῦ κ. Ἀγγέλου Λαγκαδάκη, ὅπερ
ἔδημοσίευσκεν πᾶτα: αἱ ἑρμηνίδες διὰ τὸν Μάρκην τὸν
Βεργωτὴν ἐκεῖνον, διὰτι εἶναι ἐκεῖνος μόνον διότι τὰ ἀπή-
τει μετὰ Θρήνων ὁ ἐπόμενος στίχος, μῆδας ἀρέσκει ιδίως
τὸ Κήδευσαρ ἐλθὲς τοῦ τελευτικοῦ στίχου, ὅπερ μῆδας
ὑπενθυμίζει τὸ κοινὸν «Σάμερον βερετὲ δὲν δίδεται, ἀλλ᾽
αὔριον». Διὰ τὸν ὁδοιπόρον δὲ Βεργωτῆς καὶ μετὰ πεντή-
κοντα ἔτη θὲν ἥικι πάντοτε τεθυμένος ἀπὸ τῆς προτε
ραίκης.

* *

Ομίλοιςι διὰ νέκν γυναῖκα, ἥν ὁ σύζυγος ἐγκατέλι-
πεν αἴρην; καὶ μεταβάκις ἀποκατέστη εἰς Ἀμερικήν. Ὁλοι
οἰκτείρουν τὴν γυναῖκα· δὲ Κουτεντιάδης ἀνηκούζει αἰρνης.
— Εγὼ οἰκτείρω περισσότερον τὰ τέκνα τὰ ὄποια οὐ
λάζη, διότι δὲν θὲν ἔχωσι σιμὰ τὸν πατέρο των!

* *

Ἐκ τῆς Ἐρημερίδος νέον εἶδος; Compliment τοῦ κ.
Β. Παράσχου, διὰτις πιστεύομεν διὰ δὲν ἔχει εκμάκιν συγ-
γένεικαν μετὰ τοῦ φίλου Ἀχιλλέως.

Χαιρετίζομεν καὶ αὖθις τοὺς φίλους, Σ. Στκυρίδης,
ἐπιχειρούτας ἐκ Βάρην; πρὸς ἀποφεράτωσιν τῶν γυμνω-
σιακῶν σπουδῶν των καὶ εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὰς πρό-
δους; καὶ κατὰ τὸ ἐνεστώ; ἔτος.»

Ὑποθέτομεν διὰ μετά τινας ἡμέρας δὲ κ. Παράσχος
θὲ γράψῃ εἰς τὴν Ἐρημερίδα.

Χαιρετίζομεν τοὺς ἀδελφούς Στκυρίδης ἐξυπνήσαν-
τας εὐθύμους τὴν πρωΐαν τκύτην καὶ φργόντας ἀνὰ ἐκα-
τὸν δράμικα λουκουμάδων ἐλπίζομεν διὰ δὲν ἔκκριν
πολλὰ λάθη εἰς τὸ θέμα ὅπερ ἔδωκεν αὐτοῖς δὲ καθη-
γητής.

* *

Ἐκ τῆς Ἐρημερίδος ὁσκύτως μανιθύνομεν διὰ δὲ
μαρχος; Ἀθηναίων ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ συμβούλιον διὰ τὸ

ῦδωρ θ' ἀποκοπῆ διοσχερῶς; διὰ τινας ἡμέρας ἀπὸ τὴν
πόλιν διότι πρόκειται νὰ ἔκκριθη τημῆμα τι τοῦ ὑδρα-
γωγείου παρὸ τὸ Δικθολόρεσμα.

Καλὸν θὲν ἡτο ἂν τὸ Συμβούλιον ἀπορέσιτε νὰ στείλη
τὸν κ. Δήμαρχον εἰς τὸ Δικθολόρεσμα.

* *

- Διάλογος μεταξὺ Ιατροῦ καὶ πιλάτου.
- Ιατρέ, σῶτέ με!
- Τί ἔπειθες;
- Εκκτέπια ἔν διόρρογον.
- Δὲν ἡτο κάλπικο, θέο καλόν;
- Μάλιστα.
- Τότε μεῖνε ησυχος, θὲν περάστη.

ΤΕΝΕΚΕΣ

Η ΑΥΣΤΡΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Η Λίμνα δὲν μοῦ ἔρεσται νὰ τὴν ἀκούω καὶ πολὺ δι-
γώτερον νὰ τὴν γράψω. Σχες γνωρίζω καὶ μὲ γνωρίζετε
Μόνον κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς μισκυθρωπίας μου, διόταν
αἰτιάνομοι δρέζει; Καλλιγούλη, ἀρίνομοι εἰς τὸ φονικὸν
αὐτὸν εἰδος τοῦ γράφειν ἐκ προμελέτης καὶ ἔσκεψημένως,
ὅπως εἰ δυνατὸν ἀποκτείνω δι' ἀποπληξίας πέντε ή ἔξ
τῶν ἀνιγνωστῶν μου, ἀλλὰ τοικύτα πράγματα μεταξὺ^ν
φίλων ... φρυτασθῆτε!!

Αοιδὸν εἰς τὸ θέμα: Η Αύστρικη, ως λέγουν πρόκει-
ται ν' ἀρπάζῃ ἐντὸς διάλιγου τὴν "Ηπειρὸν καὶ τὴν Θεσ-
σαλίαν, ἐξηρέσει τῶν λωρίδων, αἰτίας ἐδόθησκεν εἰς ἡ-
μᾶς. Πρόκειται νὰ προελέσῃ μέχρι Θεσσαλονίκης, νὰ πκ-
ρεστεθῇ ως σφήνη μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ δυνέρου μας, νὰ ἀ-
νεγερθῇ ως σινικὸν τεῖχος ἀνυπόβατον μεταξὺ τῆς Κων-
στακτινούπολεως; καὶ τῶν Κρηνείων τοῦ Ἀναδροτηρίου
καὶ νὰ μῆς εἴπη: Κύριοι μου, ἐτελειώσκετε τὸ ζεῦκτι σκο,
εἶνε καὶρός ν' ἀρχίσω τὸ ιδικόν μου. Κάμετε μου τὴν γά-
ριν νὰ μοῦ ἀδειάστε τὰ πιάτα.

Θῶμεν τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ τακτητοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔντε
τάπητο; ἐπὶ τοῦ γραμμέου μου εὑρίσκεται φύλλον πκ-
λαικής Ἐρημερίδος, μετατρέπω τὴν φράσιν καταλλήλως
καὶ λέγω: Θέτω τὸ ζήτημα ἐπὶ τῆς Ἐρημερίδος.

* *

Αγκαλά, τί ζήτημα καὶ τί τάπητες; αὐτὰ τὰ λούτα
ἐγὼ τὰ ἀφίνω εἰς τοὺς ἀλλούς συναδέλφους διοι ἔχουν
καὶρὸν καὶ διάθεσιν διὰ ματαίκης καὶ ἀσκόπους συζητή-
σεις. Εγὼ λαμβάνω ως δεδομένον, ως γεγονός τετελεσμέ-
νον τὴν ἐντὸς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ θέτων θρηγέος κρά-
νους καταλλήλωψιν τῶν ἀπομενούσιων ἔτι τὴν Ταυρίκη ἐλληνι-
κῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ τῆς Αύστρικης, γωρές νὰ ματκιοπονή-
σω συζητῶν, ἀνὴν ἡ εἰδητης γράψει η οὐ ἐπιθετιώσεως,
ἀν εἰνε ἡ θέλησις τοικύτη τῆς Αύστρικης, καὶ ἀν τοιοῦτο

τι τῇ εἶνε δυνατόν. "Αλλως τε ἡ πρόθεσις τῆς Αὐστρίας τοῦ νὰ ἐπεκτεῖθῇ ἐν τῇ Ἰλλυρικῇ Χερσονήσῳ μέχρι Θεσσαλονίκης εἶνε πρᾶγμα γνωστὸν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀγχόντα τῆς οἰκίας Σληνικην, διτον δὲ ἀπορκτίσῃ νὰ τὸ πράξῃ, ἀμφιεύλλω δὲ θὰ κατορθώσωτι νὰ τὴν ἐμποδίσωσι τὰ κύρια ἀρθρά τοῦ Ἑθνικοῦ Πρεσβυτεροῦ, ἢ αἱ τοπιλλοφόροι; Διὸ καὶ Μπούμπουλης ἐνδέχεται νὰ παρακτίξῃ παρὰ τὸν Πίνδον. Τὸ μόνον λοιπὸν ὅπερ εἴχον δρεῖν νὰ μάθω, εἶνε τὸ τι θὰ πράξῃ δὲ Ἑλληνισμὸς, ἀμφὶ συμβῆται κατάληψις αὕτη, καὶ τί δρεῖλει νὰ πράξῃ, κύριε Ἀλέκε Δημητρίου.

***

Τὸ τι θὰ πράξῃ δὲ Ἑλληνισμὸς εἶναι εὔκολον νὰ τὸ προΐδῃ, διτις γνωρίζει τὸν χρηκτῆρον τοῦ παροχδόξου τούτου νευροσπάστου, ὅπερ καλεῖται σημερινὸς Ἑλλην.

"Ο Ἑλλην εἶναι δρύθων πάντων λαλίστατος" ἐκ τῶν χρηκτηριστικῶν τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον· καὶ πᾶσα παρουσικομένη ἔκτατος περίστασις παρέχει ἀφορμὴν πρὸς ἀπέρχοντον καὶ ἀτελεύτητον κατακλυσμὸν λέξεων καὶ φράσεων. "Ηδη ἀφότου δὲ Στήλημαν ἀνεῖιχνισε τὰ πρῶτα τοῦ μυστηρίου συμπτώματα, ἐνῷ δὲ κύριος πρίγκηψ Ὑψηλάντης κατεγίνετο ἐν Βιέννη νὰ βλέπῃ τὰ ἐκτομμύρια του ταξιδεύοντας ἐπὶ τοῦ προκίνου τάξητος· τῶν κυβείων, εἰς φέρονται πατριῶται· τῶν λόγων, οἱ φρουροῦστες; ἐτιὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἱσπανικοῦ πύργου τῆς Μεγάλης Ἰδέας, ἐδωκεν τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως. Τὴν συζήτησιν θὰ τὴν ἀρχίσωσι πρῶτον οἱ μεγάλοι πολιτικοί μητροί, οἱ δικονομοὶ καὶ οἱ διδυμορεκταὶ, ἐκεῖνοι οἵτινες ἐγένετο τὸ προοριτικὸν τοῦ Πκναγίου Πνεύματος, καὶ προβλέπουσι τὰ γεγονότα, τεσσαράκοντα δικτὼ ὥραις ἐπειταὶ ἀφοῦ δὲ τηλέγραφος τὰ δικταπλίσῃ καὶ μέχρι τῆς γράφεις τῶν Ἐσπειριμάων. "Ἐπειτα δὲ κύριος τῆς συζήτησεως θὰ εμρυθῇ, θὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος εἰς τὴν πλατείαν τῶν Ἡρώων, εἰς τὰ ικραρεντῖκα τῆς ἀγορᾶς, εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα, εἰς τὰ μπακάλικα τῶν Ἐπαρχιῶν. Θὰ κατέληθῃ μέχρι τοῦ λαοῦ τοῦ καὶ Οἰκονόμου καὶ μέχρι τῶν ἐκλογέων τοῦ Πκναγιγχλοπούλου. Αἱ ἐφημερίδες δὲ ἀρχίσουν τὸν ἐξάψιλμον. "Ο Λιόν θὰ γράψῃ ἀρθρὸν περὶ τῶν ἀποκριθτῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ περὶ τῆς ταχίστης συγκλήτεως τῆς Βουλῆς. "Ο Τηλέγραφος δὲ στείληται διατακτήτων ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης. "Η Ἐρημερίς ἐκεῖ θὰ γράψῃ λογοπαίγνικ ἐμπλεκόμενον καὶ θὰ ἀναγγείλῃ διταξίαν τοῦ πρώτων προσκόπων τοῦ αὐτορικοῦ στρατοῦ ἀνεγγωρίσθηκεν ἐνδεδυμένος τὴν αὐστριακὴν στολὴν οἱ συντάκται τῆς "Ωρας, ἡτις δὲ ἀπαντήσῃ διτις ἡ πράξης τῆς πωλήσεως τῶν ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν εἰς τὴν Αὐστρίαν ὑπὸ τοῦ Κουμουδούρου ἔγεινεν ἐν Ἀθήναις εἰς ὁρισμένον συλλογισμοφείον. Τὸ Ἑθνικὸν Πρεσόν δὲ ποδείξῃ διτις ἡ κατοχὴ τῆς Ηπείρου καὶ Θεσσαλίας ὑπὸ

κύπετρικοῦ στρατοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς πλειονόφημίς τοῦ Κουμουδούρου ἐν τῇ Βουλῇ. "Ο Ιερεμίας τῶν Νέων Ιδεῶν θὰ ἐνδυθῇ τρίχινον σάκκον, θὰ ρίψῃ στάκτην ἐπὶ τῆς κερκλῆς του καὶ θὰ τὴν σκορπίσῃ ἐπειταὶ εἰς τὰ μάτια τῶν ἀναγνωστῶν του. Λί έφημερίδες τῶν Ἐπαρχιῶν δὲν θὰ ωτερήσωσιν. "Η Ἄρχαδίκη τῆς Τριπόλεως καὶ ἡ Αιτωλία τοῦ Μεσολογγίου θὰ γράψωσιν ἀρθρὸν πυριφλεγῆ περιέχοντας ἀποχριτήτων, τὴν φράσιν: «Η Αὐστρία, δὲ προκιώνος ἔχθρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διῆλιος τοῦ πρωτομάρτυρος Ρήγη Φεργίου.» Ο Αχιλλεὺς Περάσγος θὰ γράψῃ ποίημα ἀρχόμενον διτις τοῦ στίχου:

Αὐστρία! .. τέ, ας, ἔκτρωμα ἀπασιον, φρικωδες! !.

"Ο Φεαρίτης μὴ ἔχων τι κάλλιον νὰ πράξῃ θὰ συγκαλέσῃ συλλαλητήριον. Οἱ Σύλλογοι θὰ ἐκδώσουν ψηφίσματα. Εἰς τὴν Βουλὴν θὰ κάμη ἐπερώτησιν δὲ Μεσσηνίζεις περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Καισαροβασιλικῆς κυβενήσεως· δὲ Οἰκονόμου θὰ κλαίῃ καὶ οἱ κλητῆρες τῆς Βουλῆς θὰ συλλέγουν ἐντὸς σπόγγων τὰ δάκρυά του. "Ο Δηλογιάννης θὰ εἶπῃ δι' ἐκκοστὴν ἐδομηκοστὴν τετάρτην φράσην τὴν ἴστορίκην τοῦ ἐν Βερολίνω Συνεδρίου. "Ο Μπούμπουλης, θὰ προτείνῃ τὴν κατασκευὴν πεντήκοντα τριῶν κανονιοφόρων πρὸς διπλάσιαν τοῦ Ἀράχθου. "Ο Τρικούπης, θὰ κλίνῃ ἐδομηκοντάκις ἀπὸ τοῦ βήματος τὸ σύνομον προδότης. "Ο δὲ Ἀλέκος Πκναγιώτου κατέδραξε τὸ εἶπη «Μὴ χάνεσθε!», ἐπειτα δὲ ὅταν ἵδη διτις η πλειονόφημίς κλονίζεται, θὰ δικτάξῃ ἐπιστροπήν, καὶ ἐπειδὴ θὰ λείπουν διπλάσιοι ἔρεδροι, θὰ δικνείη δικαστίκες καὶ λιξίδης δραγμοίς διὰ κατασχετήρια. "Ισως δὲ ἐνθυμηθῇ καὶ τὸν Στεφάνον Ξένον, καὶ διτις νὰ ἀποπλύνῃ τὴν μύζην τῆς παρθενίκης του, τὸν ἀποστείλῃ εἰς Βιέννην διτις νὰ εύρῃ τὸν Ούγγρον Κλέπκην, μήπως μέσον τῶν Ούγγρων, κατορθώσῃ νὰ κερδήσῃ τοὺς μαγείρους τοῦ Φριγικίσκου Ηωσήρη καὶ τότε . . τίς οἶδε; . . διπλωματίκη εἶνε.

Αὐτὸς δὲ θὰ γίνωνται, ἐνῷ οἱ Μορκοί καὶ οἱ Κροάται ἐστεμμένοι μὲ κλάδους κατὰ τὰ σύστημα των, θὰ κατέρχωνται καὶ θὰ κατασκηνώσουν ἐκεῖθεν τοῦ Ἀράχθου, καὶ ἐκεῖθεν τοῦ Πηγαίου.

Τούλαχιστον οἱ Βόσνιοι κατὰ τὴν αὐστριακὴν ἐπιδρομὴν ἀντέταξαν ώς ζωταγήν δικυρτύρητον ἐν την Χατζῆν Αργικ. "Ψυτεῖς δὲν ἔχομεν κακένα Χατζῆ, ἐνῷ ἔχομεν τόσα πολλά. . . Λόγια.

***

Τὸ τι πρέπει νὰ πράξῃ δὲ Ἑλληνισμὸς, περιορίζεται κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην εἰς τὸν ἐξῆς βραχύτατον ἀφορισμόν.

— Νὰ κλείσωμεν τὸ στόμα καὶ νὰ κυττάξωμεν τὴν στραβωμένη μητρα.

"Η θετικωτέρη τῶν φιλοτοφιῶν δὲν εἶνε, κατὰ τὴν ιδέαν μου, οὐδὲ ἡ τοῦ Βγέλου, οὐδὲ ἡ τοῦ Κάγκρη, ἀλλα

·έκείνη ήν δέ γέρων Αἴτωπος ἔθηκεν εἰς τὸ στόχον τῆς ἀλώπεκος.

Τὸ πονηρὸν ζῶον ἄμυνε εἰδεῖ δτι αἱ στεφυλαὶ ἐκέρευκαντο πολὺ ὑψηλὰ, εἶπεν «Οὐρφανές εἰτι» καὶ ἀνεγάρησεν.

“Οσον καὶ θν αλκύντωμεν καὶ θσον καὶ θν οἰμώζωμεν, αἱ στεφυλαὶ δὲν θξ πέτωσιν. “Οσον εἴχομεν νὰ λάθωμεν, τὸ ἐλάθομεν. Πίδυνάμεθι νὰ λάθωμεν καὶ περιπτότερο, θν ἡμεῖς οὐλλίτεροι καὶ ἀξιώτεροι. ‘Αλλὰ κληρονομίκις τοσοῦτον ἐπίζηλοι καὶ τοσοῦτον ἀμφίβολοι δὲν διειδικοῦνται οὐδὲ μὲ τὴ στρατολογικὴ γραφεῖα, οὐδὲ μὲ τὰ προσχώματα τοῦ Πειραιῶς, οὐδὲ μὲ τὸν ἐκβεβαχευμένον λυρισμὸν τῶν πετριώτῶν δημοσιογράφων.

Τώρα θτε μᾶς; κόπεται: ἀποτόμως τὸ μέλλον — καὶ ἔγω φρονῶ, καὶ ὁ Θεὸς θ; μὲ φυλάξῃ, πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος — τώρα κακίδος νὰ μεριμνήσωμεν καὶ διὰ τὸ παρόν, καὶ ἔντονος νὰ ἀφίμεθι εἰς ἄγονον καὶ νοσηρὸν καὶ ἐκνευρίζουσκαν ρέμβην, νὰ ἐπιδοθῶμεν δπως δικτηρόσωμεν καὶ βελτιώσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ἐποίην ἔχομεν.

Τώρα μετά τὸν ἐπιβλαχῆ καὶ περάσιοιν ἐνθουσιασμὸν πρέπει νὰ ἔλθῃ η πεζὴ σκέψη; καὶ η κατάλληλος διευθέτησις τῶν οἰκιακῶν μας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθοῦς; καὶ ὑγιοῦς προσδόου.

Καὶ θν τῶν πρώτων, θν τῶν ζωτικωτέρων ἔξ οσων ἐφείλεις νὰ πράξῃ δ ἔλληνισμός, εἶνε νὰ καταργήσῃ τὰ πολλὰ λόγια.

“Αχ! αὐτὸς δ μεγκλωφυῆς Τριφυλλιώτης, αὐτοὶ οἱ ἀκόντιοι Ήρώδαι τοῦ Γπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, δικτί, δταν ἀπεράστουν νὰ δικασθογήσωσι τὸ πετρέλαιον, καθὼς θν ητο θδωρ Κοιλωνίας, νὰ μὴ ἐπιβάλωσι φόρον τότες δραχμὴς; ἐπὶ ἐκάτιης ἐκκατοττούς περιπτῶν λόγων, θν ἥθελον νὰ κατατετήσωσι Κκλιρονίκιν τὴν Ἑλλάδην ἐντὸς μᾶς; διετίκις;

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ μᾶς δημοσιεύσωτι πλέον κι ἐφημερίδες; ἔξωτερικὰ δελτίκια; Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ζητήσῃ πλέον η Πρωτα τὴν δημοσίευσιν τῶν διπλωματικῶν ἔγγραφων; Δὲν εἴ ε δυνατὸν δημοσιεύῃ δπ’ ἀρχῆς μέχρι τέλους; ἐπιγράψωμετα πρὸς τὸν Νεγροπόντην, καὶ ὁ Τηλέγραφος καὶ εἰς τέσσαρας σελίδας κατασκετήρικ;

Αὐτὸ πρέπει νὰ πράξωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ακτόπις ἀλλα τινά, ἔπειρ θξ εἶπωμεν θν ακιρῷ εὐθέτῳ. Διότι θν ἔχωμεν σκοπὸν μὲ ἔξκοιλουθήσωμεν πλάττοντες μοριαολύκεις καὶ συικυχοῦντες καὶ ἀστωτεύοντες τὸν ακιρόν μας εἰς λόγους, ὡς καὶ πρότερον, τὸ καλλίτερον θξ ητο οἱ δλίγοι φρόνιμοι νὰ εἶπωσιν εἰς τοὺς Αὔστρικους, δταν ἔλθωσι παρὰ τὴν θύραν μας, νὰ δρίσωσι καὶ πάρο μέσα, καὶ νὰ ταχθῶμεν ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερούγων τῶν.

Ἐπειδὴ τέλος πάντων δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν,

δτι η Αὔστρικ εἶναι ἀετός, καὶ μάλιστα δικέρχλος, θν ἔνδιμεῖς....

“Α! ημεῖς εἴμασθε Χῆνες, συνειθίσκεται νὰ ζῶμεν ἐντὸς τοῦ βρούδρου, Χῆνες, καὶ μάλιστα χωρὶς κεφαλήν.

Ego

Νανούρισμα.

Κοιμήσου, χαῖδεμένη μου, ἐδῶ σ’ τὴν ἀγκαλιά μου σὲ νκνουρί, ἀκούμπο τὸ κῦμα τ’ ἀφριτμένο, καὶ τ’ ἀγεράκι τ’ ἀπαλό, φυσῶντας μυρωμένο δροσίζει τὸ χειλός σου θερμὸ δπ’ τὴ φιλία μου.

Ας ἀπλωθοῦν σ’ τὰ στήθικ μου τὰ ξέπλευκ μαλλιά σου καὶ κλείσε τὰ ματάλιά σου π’ ἀστράφτουνε γιὰ μένκ, γιατὶ ἀναψε τὰ στήθικ μου η φλογερὴ ματιά σου, τὰ στήθικ ποῦ η ἀγέπη σου τὰ ἔχει πληγωμένα.

Πιὰ δὲς τὸ κῦμα πῶς φιλεῖ γλυκά τὸ ςλλο κῦμα εἶδες τὸν ζεπρο του ἀφρὸ σ’ τὸν βρύχο δταν ἔλθη; άπ’ τὸν ἀφρὸ ποῦ ἀρητες σ’ τὸ πέτρινό του μνημικ ἐπλάσθηκεν, ἀγάπημου, τὰ δροτερά σου στήθη.

Κοιμήσου, χαῖδεμένη μου — σ’ τὸν ὕπνο σου ἀγγέλος σου φέργουμδον οἱ στίγοι μου τὴν τόσην ὀμορφιά σου κι’ θν μένκ δῆς στὸν ὕπνο σου, θν ημεῖς τ’ ὄνειρό σου δταν ἔνπνήσης, θν νὰ θρήψῃ τὸ ὄνειρο σιμή σου.

Κοιμήσου μὲ χκμόγελο γλυκό στὸ προσωπό σου, σιμ τρχγουμδον οἱ στίγοι μου τὴν τόσην ὀμορφιά σου κι’ θν μένκ δῆς στὸν ὕπνο σου, θν ημεῖς τ’ ὄνειρό σου δταν ἔνπνήσης, θν νὰ θρήψῃ τὸ ὄνειρο σιμή σου.

ΓΙΑΝ.

Ανταπόκρισις

Τῷ «Ελπιδοφόρῳ» Πειραιῶς. — Οὐδεὶς λόγος περιφρονήσεως; ὑπάρχει, ἀλλὰ μερικὰ πράγματα δὲν γράφονται, ἀλλὰ πράττονται. Δὲν ἔχω δὲ καὶ μεγκλην ιδέας περὶ τῆς θερκπείας σου. Τοὺς Φίλους τοὺς στοχάζομεν κεφαλὰς τῆς Μδρας. Σὲ πκρπέμπω εἰς τὴν μυθολογίαν καὶ ὑπογράφομει

ΚΑΛΙΒΑΝ.